

РЕШЕНИЕ

№ 223

гр. Благоевград, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Г. Коева

при участието на секретаря Филка Кр. Сотирова
като разгледа докладваното от Вера Г. Коева Гражданско дело № 20221210100008 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба от „П.Б. ООД, гр.В., със седалище и адрес на управление гр.В., общ.В. ул. Р. №, с ЕИК , представлявано от П. Р. П., с ЕГН *****“, в качеството му на управител, действащ чрез пълномощник адв. В.Д. Д. със съдебен адрес: : гр. М., общ. М. ул.,„Св. св. К. и М.“ №, чрез адв. В.Д. - АК В., с която против „Л. - М“ ООД, със седалище и адрес на управление гр. Б., обл. Б., ул.,„И.М. № ет. офис , с ЕИК , представлявано от управителя Д. Г. К.е предявен осъдителен иск - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 8 063,93 лв. (осем хиляди шестдесет и три лева и 0,93 ст.), от които 5 792,20 лв. (пет хиляди седемстотин деветдесет и два лева 0,20 ст.) главница и 2 271,71 лв. (две хиляди двеста седемдесет и един лева и 0,71 ст.) лихва за забава, ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на делото до датата на окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото съдебни и разноски.

Препис от ИМ е връчена на ответната страна, която в срока по чл.131 ГПК е подала писмен отговор.

Предявеният иск е процесуално допустим- подаден е от ищец, който твърди наличието на спорно материално правоотношение между страните, по силата на което твърди, че спрямо ответната страна е възникнало изискуемо насрещно парично задължение, което не е изпълнено.

Извършена е размяна на книжа, поради което е насрочване разглеждане на делото в открито съдебно заседание с призоваване на страните и съобщаване на проект на доклад.

Твърди се от ищеца, че е бил в трайни търговски взаимоотношения с ответника, като след направени заявки за транспорт от ответното търговско дружество ищецът е извършвал транспортни услуги по маршрут Р. - Г.. Твърди, че за извършените услуги са съставени фактури както следва:

Фактура № от 22.09.2017г. за извършена транспортна услуга Р. - Г.с автомобил Вр ВТ / Вр ЕВ за сумата от 2 691 лв. За извършването на транспортна услуга е направена Заявка от ответника с определена дата на натоварване 19.09.2017 г. от 9.00 ч. и дата на разтоварване 21.09.2017 г. - 9 ч. Товарен пункт Р. - G.P.S. - 45.852694, 25.947250- разтоварен пункт А.- допълнително. За извършения превоз е съставена и международна товарителница удостоверяваща превоза и получаването на стоките;

Фактура № от 07.10.2017 г. за извършена транспортна услуга Р. - Г. с автомобил Вр ВМ / Вр ЕВ за сумата от 2 761,20 лв. За извършването на транспортна услуга е

направена Заявка от ответника с определена дата на натоварване 03.10.2017 г. от 10.00 ч. и дата на разтоварване 05.10.2017 г. - 10.00 ч. Товарен пункт R.- 45.852694, 25.94725- разтоварен пункт K. T.(L.) - допълнително. За извършения превоз е съставена и международна товарителница удостоверяваща превоза и получаването на стоките;

Фактура №***** от 07.10.2017 г. за извършена транспортна услуга Р. - Г.с автомобил Вр ВТ / Вр ЕВ за сумата от 2 340 лв. За извършването на транспортна услуга е направена Заявка от ответника с определена дата на натоварване 03.10.2017 г. от 10.00 ч. и дата на разтоварване 05.10.2017 г. - 10.00 ч. Товарен пункт R.- 45.852694, 25.94725- разтоварен пункт K.T. (L.) - допълнително. За извършения превоз е съставена и международна товарителница удостоверяваща превоза и получаването на стоките.

Сочи се, че след извършените транспортни услуги и фактурирането им ответникът е заплатил на ищеца само сумата от 2000 лв. по Фактура № от 22.09.2017г. с издател ищеца.

Твърди се, че към датата на подаване на исковата молба пред Районен съд В. задължението на ответника „Л. - М” ООД към ищеца „П.Б.2006” ООД, по подробно описаните по-горе фактури е в размер на 8063,93 лв. (осем хиляди шестдесет и три лева и 0,93 ст.)

Твърди се, че са провеждани многократни разговори с управителя на ответното дружество, включително и с предложение за подписване на споразумение за разсрочено плащане на задълженията, но до подписване на споразумение и плащане на задължението така и не се е стигнало.

При поддържане на фактически твърдения в горната насока се обосновава правен интерес от предявяване и поддържане на осъдителен иск - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 8 063,93 лв., от които - 5 792,20 лв. главница, представляваща неплатени суми по данъчни фактури № от 22.09.2017г., фактура № от 07.10.2017г. и Фактура №***** от 07.10.2017г. и законна лихва за забава в размер на 2271,71 лв. изчислена върху неплатената сума по всяка една от процесните фактури, както следва:

По фактура № от 22.09.2017 г. лихва за забава в размер на 258,17 лв. изчислена за периода от 22.12.2017 год. до 27.08.2021 год.;

По фактура №***** от 07.10.2017 г. лихва за забава в размер на 923,65 лв. изчислена за периода от 07.10.2017 год. до 27.08.2021 год.;

По фактура № от 07.10.2017 г. лихва за забава в размер на 1089,91 лв. изчислена за периода от 07.10.2017 год. до 27.08.2021 год.;

Доказателствените искания на ищеца са за приемане на писмени доказателства. На основание чл.195, ал.1 от ГПК се иска допускане и назначаване на съдебно - счетоводна експертиза, която да отговори на поставени в исковата молба въпроси.

ВЪЗРАЖЕНИЯ НА ОТВЕТНАТА СТРАНА:

В срока по чл.131 от ГПК от ответника е постъпил писмен отговор.

Възражението на тази страна за подсъдност на делото пред сезирания съд РС В. е уважено и делото изпратено по правилата на местната подсъдност на РС Б.

Ответната страна оспорва иска по същество. Твърди, че отношенията между страните са се породили от договори за международен превоз на стоки, по отношение на които са приложими правилата на Конвенцията ЧМР, поради което се прави възражение за погасяване на вземанията по давност.

При условията на евентуалност - при неуважаване на възражението за давност се прави възражение за прихващане на спорното вземане с възникнало в полза на ответника срещу ищеца вземане за неустойка за забавено изпълнение на процесните договори.

Сочи се, че приложените към исковата молба три заявки за международен транспорт и международни товарителници удостоверяват сключването на три договора за международен автомобилен превоз на стоки, по които ответникът има качеството на възложител на транспорта, а ищецът - на превозвач.

Сочи се, че според тези документи мястото на приемане на стоката за превоз е на територията на Р., а мястото на доставянето ѝ на получателя е на територията на Г., т.е. две отделни държави. На това основание се сочи, че е приложима ЧМР Конвенцията, като на

това основание спорните вземания се сочи, че са погасени по давност на основание чл.32, пар.1, б „в“ от Конвенцията ЧМР, като началния срок за давността е започнал да тече от изтичане на три месеца от датата на сключване на превозния договор. Сочи се, че в случая датата на сключване на договорите следва да се счита датата на товарене на стоките, тъй като датите на заявките за транспорт не са датирани и отчитано от тази дата се твърди, че е по отношение на всеки един от договорите и процесните фактури е изтекъл давностния срок за вземанията по тях на основание чл.32, пар.1 от ЧМР Конвенцията.

Ответната страна сочи, че има право на неустойка на основание неточно изпълнение по заявка за транспорт № от 07.10.2017г., според която датата и часа на разтоварване е 05.10.2017г. - 10 часа, а видно от товарителницата за този превоз стоката е била получена на 06.10.2017г., т.е. един ден след уговорения срок. На това основание ответната страна сочи, че за него е възникнало вземане за неустойка в размер на 200 лв.

Твърди се възникване на право на неустойка в размер на 200 лв. и поради неточно изпълнение по заявка за транспорт с дата на товарене 03.10.2017г. /10ч./, за която е издадена фактура № *****/07.10.2017г. , за която дата и час на разтоварване е 05.10.2017г., а според товарителницата стоката е била приета от получателя на 06.10.2017г.

Оспорва се точното изпълнение и по третия превозен договор, за който е подписана заявка за транспорт с дата на товарене 19.09.2017г.

Предвид изложеното се прави възражение за прихващане на спорното вземане със сумата от 400 лв..

Оспорва се като неправилно определен от ищеца и размера на лихвата за забава. Възражава се, че вземането за забава е неоснователно, предвид акцесорния му характер, поради неоснователност и на главното вземане. Въпреки това се оспорва начина на формиране на това вземане, като се сочи, че съгласно чл.27, пар. 1 от ЧМР Конвенцията лихвата за забава е в размер на 5 %, а не се определя съгласно българското вътрешно законодателство.

Оспорва се правото на ищеца да претендира разносните по обезпечителното производство като се излагат съображения в тази насока, касаещи съществуването на тази претенция.

Не се оспорват доказателствените искания на ищеца, а при уважаване на искането на тази страна и допускане на експертиза се сочи въпрос, на който вещото лице да отговори.

При поддържане на фактически твърдения в горната насока се иска отхвърляне на предявения иск като неоснователен и присъждане на разноски.

Правна квалификация на иска - осъдителен по чл. 372 ТЗ вр. с чл.367 ТЗ вр. с чл.79, ал.1 ЗЗД вр. с чл.1 и сл. от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR)

Възражението на ответната страна е за погасяване на вземането - главно и акцесорно по давност - пр.основание чл.32 от ал. 1,б. „в“ от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) вр. с чл.120 ЗЗД, а при условията на евентуалност - при неуважаване на възражението за погасяване на вземането по давност - се прави възражение за прихващане - с две вземания за неустойка от по 200 лв. всяко /общо 400 лв./ - пр.основание чл.103 ЗЗД вр. с чл. 23, пар.5 от Конвенцията ЧМР вр. с чл. 92 ЗЗД вр. с ЧЛ.17 И ЧЛ.19 ЧМР Конвенцията.

По делото са приети писмени доказателства. . Допусната и назначена е съдебно – счетоводна експертиза, като е прието заключение на вещо лице.

Анализът на събраните по делото доказателства, преценени във връзка с фактическите доводи на страните, сочи на установено следното:

От ответната страна по същество не се оспорва твърдението, че с ищеца са били в трайни търговски взаимоотношения помежду си и по повод на тях са сключили на изброените в исковата молба неформални договори за търговски превоз на стоки , както и не се оспорва тяхното съдържание – права и респ. задължения на страните, предмет на сделките, както и не се оспорва размера на всяко едно от вземанията, както и че всяка извършена от ищеца транспортна услуга по маршрут Р. – Г. са съставени фактури както следва:

Фактура № от 22.09.2017г. за извършена транспортна услуга Р. - Г. с автомобил Вр ВТ / Вр ЕВ за сумата от 2 691 лв. За извършването на транспортна услуга е направена Заявка от ответника с определена дата на натоварване 19.09.2017 г. от 9.00 ч. и дата на разтоварване 21.09.2017 г. - 9 ч. Товарен пункт Р. - G.P.S. - 45.852694, 25.947250- разтоварен пункт А. - допълнително. За извършения превоз е съставена и международна товарителница удостоверяваща превоза и получаването на стоките;

Фактура № от 07.10.2017 г. за извършена транспортна услуга Р. - Г. с автомобил Вр ВМ / Вр ЕВ за сумата от 2 761,20 лв. За извършването на транспортна услуга е направена Заявка от ответника с определена дата на натоварване 03.10.2017 г. от 10.00 ч. и дата на разтоварване 05.10.2017 г. - 10.00 ч. Товарен пункт Р. - 45.852694, 25.94725- разтоварен пункт К. Т. (L.) - допълнително. За извършения превоз е съставена и международна товарителница удостоверяваща превоза и получаването на стоките;

Фактура №***** от 07.10.2017 г. за извършена транспортна услуга Р. - Г.с автомобил Вр ВТ / Вр ЕВ за сумата от 2 340 лв. За извършването на транспортна услуга е направена Заявка от ответника с определена дата на натоварване 03.10.2017 г. от 10.00 ч. и дата на разтоварване 05.10.2017 г. - 10.00 ч. Товарен пункт Р. - 45.852694, 25.94725- разтоварен пункт К.Т. (L.) - допълнително. За извършения превоз е съставена и международна товарителница удостоверяваща превоза и получаването на стоките.

Признава се фактът, че след извършените транспортни услуги и фактурирането им ответникът е заплатил на ищеца само сумата от 2000 лв. по Фактура № от 22.09.2017г. с издател ищеца.

Не е спорно и естеството на сключените между страните неформални договори, а именно – търговски неформални договори за международен превоз на стоки.

Според приетата по делото съдебно – счетоводна експертиза процесните фактури са осчетоводени съгласно изискванията на Закона за счетоводството и при двете търговски дружества, като са включени в дневниците по ЗДДС и на двете страни по спора.

По процесните фактури има едно частично плащане от 2000,00 лв. от 22.12.2017г. Общия размер на главницата е 5 792,20 лв. по фактура № /22.09.2017г., фактура № /07.10.2017г. и фактура № /07.10.2017г., а общия размер на главниците и по трите фактури и в размер на 2 271,90 лв. или общ размер от 8064,10 лв. Счетоводствата и на двете спорещи дружества са водени редовно според експертизата.

Така установеното от фактическа страна, сочи на следните правни изводи:

По правната квалификация – предявеният иск е осъдителен с пр.основание по чл. 372 ТЗ вр. с чл.367 ТЗ вр. с чл.79, ал.1 ЗЗД вр. с чл.1 и сл. от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), като приложимият материален закон е - Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR).

Правното квалифициране на спора и свързаното с това приложение на относимия материален закон се определя от фактическите твърдения на ищеца. В случая и двете страни не оспорват вида на сключените помежду им спорни правоотношения, а именно, че се касае до сключването на шест неформални търговски договори за превоз на стоки с международен елемент, доколкото приемането и товаренето на стоката се осъществява в две различни държави. Именно това е критерият за приложение на специалния закон – Конвенцията, спрямо общия - за изпълнение на търговски договори – ТЗ или ЗЗД за неуредените случаи.

С Решение № 143 от 12.05.2013г., постановено по гр.д.№ 1234/2014г. по описа на ВКС, ТК, 2 т.о. е допуснато касационно обжалване по материалния въпрос относно приложимия закон към правоотношение по договор за международен автомобилен превоз на стоки, когато мястото за приемане на стоката за превоз и мястото на доставянето ѝ се намират в две различни държави.

Съгласно чл.1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), ратифицирана с Указ № 1143 от 29.07.1972г. /ДВ, бр.61 от 05.08.1977г./, в сила за Б. от 18.01.1978г., тази конвенция се прилага за всеки договор за автомобилен превоз на стоки с превозни средства срещу заплащане, когато мястото на приемане на стоката за превоз и предвиденото място за доставянето ѝ, така както са посочени в договора, се намират в две различни държави, от които поне една е договаряща страна. Конвенцията като

международноправен източник на правни норми е влязла в сила за Република Б. съгласно предвидените в чл.43, §2 от същата условия, поради което намира приложение към възникналите правоотношения по договор за автомобилен превоз на стоки с международен елемент. В чл.3, ал.1 КМЧП е предвидено, че разпоредбите на този кодекс не засягат уредбата на частноправните отношения с международен елемент, установена в международен договор, в друг международен акт в сила за Република Б.или в друг закон, като съгласно ал.2 - при прилагането на международен договор или на друг международен акт се съобразяват международният характер на неговите разпоредби, установената в тях квалификация и необходимостта да се постигне еднообразие в тяхното тълкуване и прилагане. Анализът на посочените разпоредби дава основание да се приеме, че независимо от липсата на обнародване на Конвенцията, каквото изискване се съдържа в разпоредбата на чл.5, ал.4 от Конституцията на Република Б. компетентният български съд е длъжен да приложи съдържащите се в Конвенцията норми, влезли в сила съгласно предвидените в нея условия, съобразявайки, че като специална уредба, тези норми имат приоритетно действие спрямо нормите на вътрешното право /в т. см. - Решение № 955 от 28.05.2001г. по гр.д. № 2165/2000г. на ВКС, V г.о.; Решение № 143/12.05.2016 г. по т.д. № 1234/2014 ВКС II т.о. и др./.

Следователно, налице е специална материално – правна уредба на процесните правоотношения. Уредбата на превозния договор, съдържаща се в CMR, има императивен характер и когато са налице условията за нейното прилагане, посочени в чл. 1, § 1 от Конвенцията, тя се прилага задължително за уреждане на отношенията между страните по превозния договор.

В преклузивния срок по чл.131 ГПК от ответното дружество е направено възражение за погасяване на главното вземане по давност, като ответникът се позовава на наличието на специална давност, съгласно чл.32, ал.1 от ЧМР Конвенцията, постановяваща различен, по-кракът срок от общата пет годишна давност по чл.110 ЗЗД.

Съгласно чл. 32, ал. 1 от Конвенцията, исковете, свързани с превози, подчинени на тази конвенция /както е в случая/, се погасяват с изтичането на едногодишен давностен срок, който тече, според б. „в” - от изтичането на тримесечен срок от датата на сключване на превозния договор. Денят на начало на давностния срок не се включва в него. Ето защо, в случая – дори да се приеме като дата на сключване и на шестте договора – датите на издаване на фактурите за плащане и за шестте договора специалният давностен срок по конвенцията е изтекъл и по отношение на трит договора , като за последния по време на сключване договор е изтекъл на

Предвид гореизложеното основателно се явява релевираното с отговора на исковата молба възражение за погасяване на процесното задължение по давност. Тъй като е безспорна приложимостта на Конвенцията в отношенията между страните, същото се касае и за правилата на същата относно погасителната давност. Така съгласно чл. 32, ал. 1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки /CMR/ исковете, свързани с превози, подчинени на тази конвенция, се погасяват с изтичането на едногодишен давностен срок. Когато се касае за вземане, произтичащо от договор за международен превоз на стоки, каквото е и процесното такова, срокът на погасителната давност, визиран в разпоредбата на чл. 32, ал. 1 от Конвенцията изключва приложението на чл. 110 и следващите от ЗЗД /в този смисъл и Решение № 81 от 27.05.2010г. на ВКС по т.д. № 851/2009г., I т.о., ТК; Решение от 14.03.2006г. на ВКС по т.д. № 588/2005г., I т.о. и Решение № 62 от 25.01.2002г. на ВКС по гр.д. № 891/2001г./.

Превозните договори са с особен режим на плащане на възнаграждението, като с Решение № 81 от 27.05.2010г. на ВКС по т.д. № 851/2009г., I т.о., ТК, постановено по реда на чл. 290 от ГПК е прието, че срокът на погасителната давност за превозно възнаграждение по договор за международен превоз на стоки по шосе е този по чл. 32, ал. 1, б. „в” от Конвенцията относно договора за международен превоз на стоки по шосе и началото му се поставя от датата на сключване на превозния договор. Договорът за превоз в конкретния случай се счита за сключен и потвърден от ищеца с издаването на конкретната фактура. Съгласно разпоредбата на чл. 32, т. 1, б. „в” от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, едногодишният давностен срок за предявяване на исковете, свързани с превози, подчинени на Конвенцията, включително и по отношение на

претендираната сума, е започнал да тече три месеца от датата на сключване на договора.

В конкретния случай за дата на сключване на договора следва да се приеме датата на издаване на всяка една от фактурите, като последните две са издадени на 07.10.2019г. Едногодишният давностен срок е започнал да тече с изтичането на тримесечния срок от тази дата, т.е. на 07.12.2017г., като същият е изтекъл на 07.12.2018г., т.е. към момента на подаване на исковата молба на 30.08.2021г. пред РС Враца - срокът за погасяване на вземането по давност е бил изтекъл. Поради изложеното по-горе съдът намира, че предявеният иск следва да се отхвърли като неоснователен, като се приеме, че претендираните вземания на ищеца против ответника, не се дължат, поради упражнено от ответника възражение за погасяването им по давност.

За пълнота на гореизложеното следва да се отбележи, че осчетоводяването на фактурата и включването ѝ в дневниците за продажби при ищеца, както и включването ѝ в дневника за покупки при ответника, не е основание по чл. 116, б. „а” от ЗЗД за прекъсване на давността. Счетоводното записване на размера на задължението към конкретен кредитор във воденото от предприятието-длъжник счетоводство не представлява признание на длъжника по смисъла на чл. 116, б. „а” от ЗЗД за непогасената част от дълга /в този смисъл Решение № 98 от 26.07.2013г. на ВКС по т.д. № 851/2012г., I т.о./.

По отношение на иска с правно основание чл. 86 от ЗЗД за заплащане на лихва за забава за сумата от 2 271,71 лв.:

Съобразно чл. 372, ал. 1 от ТЗ, падежът на задължението за заплащане на превозното възнаграждение е денят на сключването на договора, освен ако не е уговорено друго. Доколкото не се твърди и установява друг момент по делото, то задълженията за възнаграждения са изискуеми от датата на сключване на договора, в случая фактурирането, като товародателят изпада в забава от следващия ден. На основание чл. 119 от ЗЗД и извода за погасяване по давност на вземането за главница, погасено по давност се явява и акцесорното вземане за обезщетение за забава по процесните три фактури, с оглед на което и акцесорният иск следва да бъде отхвърлен.

Поради основателност на възражението за погасяване на вземанията по давност не е настъпило процесуалното условие за разглеждане на останалите поддържани при евентуалност възражения на ответника, вкл. и за прихващане.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора при настоящото му разглеждане, разноски се дължат само на ответника, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. Направено е искане, представен е списък по чл. 80 ГПК и доказателства за сторени такива от 1512 лева с ДДС – платено адв. възнаграждение, както и сумата от 100 лв. за възнаграждение за вещо лице.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „П.Б.2006” ООД, гр.В., със седалище и адрес на управление гр.В., общ.В., ул. Р. №, с ЕИК, представлявано от П. Р. П., с ЕГН *****, в качеството му на управител, действащ чрез пълномощник адв. В.Д. Д., със съдебен адрес: гр. М., общ. М., ул.„Св. св. К. и М.“ №, чрез адв. В.Д. - АК В.против „Л. - М” ООД, със седалище и адрес на управление гр. Б., обл. Б., ул.„И.М.” №, ет., офис, с ЕИК, представлявано от управителя Д. Г. К. осъдителен иск - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 8 063,93 лв. (осем хиляди шестдесет и три лева и 0,93 ст.), от които:

- сумата от 5 792,20 лв. (пет хиляди седемстотин деветдесет и два лева 0,20 ст.) главница, представляваща неплатени суми по следните данъчни фактури: по фактура № от 22.09.2017г., за извършена транспортна услуга Р. - Г. с автомобил Вр ВТ / Вр ЕВ за сумата от 2 691 лв.; по Фактура № от 07.10.2017 г. за извършена транспортна услуга Р. - Г. с автомобил Вр ВМ / Вр ЕВ за сумата от 2 761,20 лв.; по Фактура №***** от 07.10.2017 г. за извършена транспортна услуга Р. - Г. с автомобил Вр ВТ / Вр ЕВ за сумата от 2 340 лв.;
- сумата в размер на 2271,71 лв., изчислена върху неплатената сума по всяка една от

процесните фактури, както следва: по фактура № от 22.09.2017 г. лихва за забава в размер на 258,17 лв. изчислена за периода от 22.12.2017 год. до 27.08.2021 год.; по фактура №***** от 07.10.2017 г. лихва за забава в размер на 923,65 лв. изчислена за периода от 07.10.2017 год. до 27.08.2021 год.; по фактура № от 07.10.2017 г. лихва за забава в размер на 1089,91 лв. изчислена за периода от 07.10.2017 год. до 27.08.2021 год.;

- ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба пред РС В. – 30.08.2021г. до датата на окончателното ѝ изплащане, като неоснователен, поради погасяване по давност.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК, ОСЪЖДА „П.Б.2006” ООД, гр.В., със седалище и адрес на управление гр.В., общ.В., ул. Р.№4, с ЕИК , представлявано от П. Р. П., с ЕГН ***** , в качеството му на управител, действащ чрез пълномощник адв. В.Д. Д., със съдебен адрес: гр. М., общ. М., ул.„Св. св. К. и М.“ №, чрез адв. В.Д. - АК В. да заплати на „Л.М - ЕМ” ЕООД ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „И.М.“ , ет. , представлявано от управителя Й. М. К. сумата от 1612 /хиляда шестстотин и дванадесет/ лева направени по делото разноси.

На основание чл.259, ал.1 от ГПК, Решението може да се обжалва от страните с въззивна жалба в 2- седмичен срок от връчването на препис пред Окръжен съд Б..

На основание чл.7, ал.2 от ГПК, препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____